Spektakl „Arabela”

Efekty sensoryczne:

- kolorowe światła
  błyski
  czerwone światła
  intensywne efekty świetlne
  dym
  głośna muzyka dubstep/techno
  dźwięki broni

Specyficzny język:

- „dupa”
  „srasz po gaciach”
  „głupia”
  „frajerzy”
  „kurdupel”
  „stul kapturek”

Treści seksualne /dwuznaczne:

- „Idziemy pieścić diamencik”
  „teraz chcę być twoim psem”

Treści związane z wydalaniem /fizjologią:

- „Placka zrobię” (w kontekście wydalania)
  „menopauza”
  „srasz po gaciach”

Trudne zachowania i elementy:

- broń
  szable
  strzały
  dynamit
  bijatyka
  groźby

Treści mogące budzić lęk:

- piekło
  diabeł
  gesty dłoni przypominające rogi kozła
  aktorzy

Treści dyskryminujące/ stygmatyzujące:

- „Baba jesteś” (wobec mężczyzny)
  „Żółty człowiek-Chińczyk”
  „Diabły najwyższa rasa”
  „ostateczne rozwiązanie kwestii Majera” (skojarzenie z językiem totalitarnym/ eksterminacyjnym)

Opis:

Spektakl zawiera intensywne bodźce sensoryczne, takie jak dynamiczne efekty świetlne, głośniejsze dźwięki.W przedstawieniu pojawiają się również elementy związane z konfliktem, napięciem, tematyką walki, a także humor oraz dialogi wykorzystujące język i odniesienia bardziej charakterystyczne dla starszych odbiorców. Ze względu na połączenie intensywnych bodźców, groteski, ironii oraz bardziej złożonych społecznie komunikatów, spektakl może wymagać od widza większej dojrzałości emocjonalnej, a także poznawczej. Młodsze dzieci mogą odbierać część scen bardzo dosłownie lub reagować na nie nieco silniej emocjonalnie.

Wiek odbiorców:

Ze względu na intensywne bodźce sensoryczne, obecność przemocy, nieodpowiednich słów, treści dwuznacznych oraz motywów mogących wywoływać lęk, spektakl wydaje się bardziej odpowiedni dla widzów od około 11-12 roku życia, czyli dzieci wchodzących w etap operacji formalnych opisany przez Piageta.

Uzasadnienie:

Dzieci około 11-12 roku życia wchodzą w stadium operacji formalnych. Na tym etapie zaczynają:

- lepiej odróżniać fikcję, metaforę i groteskę od rzeczywistości,
- rozumieć ironię, dwuznaczności oraz absurd,
- interpretować trudniejsze społecznie lub moralnie komunikaty,
- regulować silniejsze bodźce emocjonalne i sensoryczne,
- rozumieć kontekst przemocy czy kontrowersyjnego humoru bez dosłownego odbioru.

W młodszych grupach wiekowych (np. 6-10 lat) wiele elementów występujących w spektaklu może być odbieranych bardzo dosłownie. Dotyczy to szczególnie:

- agresji i gróźb,

- motywów śmierci, wojny, morderstwa i piekła,
- intensywnych efektów sensorycznych (błyski, dym, głośna muzyka),
- nieodpowiednich słów,
- seksualnych lub dwuznacznych tekstów,
- treści dyskryminujących i obraźliwych.

Z perspektywy psychologii rozwojowej istotne jest również to, że młodsze dzieci silniej reagują lękiem na chaos sensoryczny i nagłe bodźce, mają ograniczoną zdolność filtrowania ironii-groteski, częściej internalizują obraźliwe komunikaty jako akceptowalną normę społeczną oraz mogą powielać agresywne lub nieodpowiednie zachowania bez zrozumienia ich funkcji scenicznej czy satyrycznej.